

аналізувати їх, робити висновки, а й говорити про можливі альтернативи розвитку молодіжного руху, про втрачені можливості, прорахунки, моменти, коли в молодіжну царину втручалася політика.

У цілому видання справляє враження серйозного й глибокого дослідження, корисного, до речі, не тільки історикам, а й правознавцям, державним управлінцям, всім, хто не байдужий до майбутнього України. Адже хто, як не наша молодь, є втіленням майбутнього нашої молоді держави?!

Володимир Коваль

«І БОЛИТЬ ВІД ЛЮБОВІ ФАНТОМНА МОЯ ПОЛОВИНА!»

Сергій Дзюба. У липні наших літ: Поезії. - Ніжин: Аспект-Поліграф, 2006. - 152 с.

* * *

*Ти давно не поїхала в місто своїх букв
І для мене народжуєш зорі, веселки та квіти,
Відчуваю Тебе, ніби магму підземних глибин,
Як полеглий вояк, на холодному полі зігрітий.*

*Це - неначе спіймати навпомацки скарб-горизонт:
Хай зав'язані очі - довірливо бігти за небом!
Можє, істина в жінці? Ми просто не знаємо код:
Доросли до вина, а потрібно було - і до Тебе.*

*Забери мене в мандри на справжнім своїм кораблі -
Ми весну іще знайдемо, ніби жадану дитину...
Ти давно у дорозі - на іншому боці землі,
І болить від любові фантомна моя половина!*

1.06.06.

Не могу відмовити собі в задоволенні повністю навести цей новий вірш Сергія Дзюби - на мій погляд, така поезія гідна прикрасити будь-яку антологію світової лірики. Свого часу Сергій стрімко увірвався до літератури двома своїми збірками віршів «Колись я напишу останнього вірша» та «Сонце пахне снігом і яблуками», високо поцінованими фахівцями. Літературознавці почали писати про майстра вишуканої інтимної лірики та оригінальної філософської, інтелектуальної поезії. А оскільки обидві книжки Сергій присвятив дружині Тетяні, то деякі колеги одразу жартома «охрестили» його «чернігівським Петраркою».

Відтоді минуло майже десять років. За цей час С. Дзюба став автором, упорядником та перекладачем більше двадцяти книг. Всі вони присвячені дружині (дивовижна послідовність!). Сергій став дитячим письменником (автором доволі відомої казкової трилогії про Кракатунчика), відзначився неабиякою прихильністю до детективів та фантастики (чого варті хоча б «СКІФИ», упорядковані ним). Він перекладав із білоруської, упорядковував антології поезії та прози. Три його збірки витонченого гумору («Любов з тролейбусом», «Зима така маленька, мов японка» та «Кожній жінці хочеться на... Марс») у Чернігові цитують люди, навіть дуже далекі від красного письменства і української літератури зокрема...

Звісно, все це - чудово! Але немало шанувальників Сергія Дзюби відверто жалкували, що талановитий лірик все більше дистанціюється від такої поезії. Ще б пак! Наклади дитячих книжок Сергія сягнули 33 тисяч примірників. Мов гарячі пиріжки, розкуповуються його пародії. Де вже тут занурюватися у глибини поезії, яка за нинішніх реалій не має і найближчим часом не матиме попиту на книжковому ринку.

Проте Сергій вкотре здивував: несподівано «забувши» про всі свої комерційні проекти, він знову вразив нас віршами. Причому до нової книжки увійшло лише десять

його «програмних» поезій із попередніх збірок. Решта віршів (близько 200!) до цього були майже не відомі широкому загалу - лише деякі з них друкувалися у всеукраїнських та закордонних часописах.

Як на мене, «У липні наших літ» - найкраща поетична книга Сергія Дзюби. Це - своєрідний «посібник» для всіх, хто прагне стати справжнім чоловіком. Це - дивовижна, унікальна, коштовна антологія кохання:

* * *

*Це - просто дощ, а Ти - така красива!
Таку Тебе створив для мене день.
Я знав Тебе, сто років знав до зливи...
Мені б себе не бачити лишень.*

*Дивлюся, як дитина із колиски,
Немов чернець, який прийшов у храм.
Це - просто дощ. І небо зовсім близько,
Та я йому Твій погляд не віддам.*

*Так урочисто, ідеально зримо,
Щиріше всіх шедеврів і уяв!
Це - просто дощ із карими очима,
І ні краплинки я не змарнував.*

Жінка у Сергія Дзюби поставлена на найвищий п'єдестал. Вона - не лише вродливіша, а й значно розумніша та кмітливіша за чоловіка. Пробачимо поету таку зухвалість. Адже як написано!

* * *

*Я до Тебе прийду від віршів,
У долонях зігрію душу,
А все інше сніги допишуть -
Хтось словечко тепер не зрушить.
Тільки б пальчики упізнали -
Так бальзамово, українно...
Хай ця казка з сумним фіналом -
Все одно вона, мов дитина.
Хай ревнують Діди Морози,
І уже Новий рік за тином, -
У солодкій земній знемозі
Раптом серце Твоє зустріню.*

Сергій знає: «так мало часу для кохання вдвох, що варто цим займатися щомиті...» І взагалі: «Хотіти - гріх, і не любити - гріх, і гріх любити неталановито!» Тому « мов вогник свічки тремтять секунди, а десь над ними тремтять уста...» Адже душі, мов божеству, хочеться, «щоб хтось молився хоч колись на неї». Мить, сто, тисячу років, вічність... Бо справжнє кохання - довше за життя:

*...Такий жаданий голосок її.
Сдиний на усі оті світи,
Без нього ти - несправжній і безкрилий...
Це - правда, що душа - сліпучо біла,
Вона тьмяніє лиш від самоти.*

«Прочитайте книжку Сергія Дзюби, у неї - світла душа, вона - добра, як може бути доброю людиною», - радить відомий письменник, лауреат Національної премії України ім. Т.Шевченка Василь Слапчук. І, безперечно, має рацію!